ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Petra Příhody a soudců JUDr. Michala Mazance a Mgr. Jana Passera v právní věci žalobce: I. G., zastoupeného JUDr. Pavlem Ščučkou, advokátem se sídlem Ostrava, 28. října 37, proti žalovanému: Ministerstvo vnitra, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 9. 7. 2004, čj. 24 Az 2330/2003 - 29,

takto:

I. **Kasační stížnost se zamítá.**

II. **Žalovanému se nepřiznává právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.**

Odůvodnění:

Kasační stížností podanou v zákonné lhůtě se žalobce jako stěžovatel domáhá zrušení shora uvedeného rozsudku Krajského soudu v Ostravě, jímž byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 29. 11. 2003, čj. OAM-6168/VL-18-04-2003. Tímto (posledně uvedeným) rozhodnutím nebyl stěžovateli podle ustanovení § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu), ve znění pozdějších předpisů udělen azyl a současně bylo vysloveno, že se na něj nevztahuje překážka vycestování podle ustanovení § 91 zákona o azylu. Rozsudek krajského soudu vycházel ze skutečnosti, že stěžovatel nenaplnil žádnou ze zákonných podmínek pro udělení azylu.

Stěžovatel proti tomu v kasační stížnosti namítá, že krajský soud dostatečně nevyhodnotil důvody, které ho vedly k podání žádosti o udělení azylu v České republice. Jako hlavní argument uvádí skutečnost, že se neúčastnil bojů během válečných operací v Kosovu za tzv. Kosovskou osvobozeneckou armádu, v důsledku čehož byl příslušníky této organizace tvrdě napadán a bylo mu hrubým způsobem vyhrožováno a vytýkáno, že s nimi nebojoval ve válce a v této souvislosti mu bylo přímo vyhrožováno zabitím. S ohledem na tyto vážné výhrůžky musel ze své domoviny odjet a od té doby se zdržuje v České republice. Je tedy nepochybné, že mu v jeho vlasti hrozí vážné nebezpečí ze strany bývalých bojovníků UCK a je tak přímo ohrožen jeho život. Právě tuto skutečnost, dle jeho názoru, krajský soud nevyhodnotil a dospěl tak k mylnému názoru, že mu v Kosovu žádné nebezpečí nehrozí. Dodává, že nelze přehlédnout, že v Kosovu nadále vládne anarchie, takže případné obracení se na KFOR by se zcela jistě minulo jakýmkoliv účinkem. Vzhledem k uvedenému navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek Krajského soudu v Ostravě zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti popírá oprávněnost podané kasační stížnosti, neboť se domnívá, že jak jeho rozhodnutí ve věci azylu ve všech částech výroku, tak i rozsudek soudu, byly vydány v souladu s právními předpisy. Žalovaný i ve věci řízení o podané kasační stížnosti plně odkazuje na správní spis, zejména na vlastní podání a výpovědi stěžovatele učiněná ve správním řízení a na vydané rozhodnutí. Žalovaný vzhledem k výše uvedenému považuje kasační stížnost stěžovatele za nedůvodnou.

Důvodnost kasační stížnosti posoudil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.).

Důvody, které stěžovatel v kasační stížnosti uvedl lze podřadit pod ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) - nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.

Ze správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že návrh na zahájení řízení o udělení azylu byl stěžovatelem podán 22. 11. 2003 a pohovor k důvodům návrhu byl proveden dne 27. 11. 2003 v p. s. V. L.. V rámci návrhu a pohovoru stěžovatel uvedl, že důvodem návrhu na zahájení řízení o udělení azylu je, že v době války v Kosovu ho velitelé UCK povolali, aby bojoval proti Srbům. Měl strach o život, proto nevstoupil do vojsk UCK. Nyní se obává velitelů, kteří mu vyhrožují a proto ze strachu o život přijel do České republiky. Dále stěžovatel dodal, že v Srbsku a Černé Hoře neměl problémy s policií či se státními úřady a nikdy nebyl trestně stíhán. Stěžovatel v protokolu výslovně potvrdil, že uvedl všechny důvody, které ho vedly k odchodu ze země původu a o které opírá svůj návrh na zahájení řízení o udělení azylu. Žalovaný svým rozhodnutím ze dne 29. 11. 2003, čj. OAM-6168/VL-

18-04-2003 stěžovateli azyl neudělil z důvodu nesplnění podmínek ustanovení § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona o azylu.

Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Tvrzená nezákonnost, spočívající v nesprávném právním posouzení věci soudem v předcházejícím řízení spočívá buď v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikována nesprávná právní věta, popř. je sice aplikována správná právní věta, ale tato je nesprávně vyložena.

Nejvyšší správní soud shledal kasační námitku ohledně nesprávného posouzení právní otázky v daném případě nedůvodnou.

Podle ustanovení § 12 zákona o azylu se azyl cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení azylu zjištěno, že cizinec: a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště. Stěžovatel v průběhu správního řízení ani řízení před soudem nikdy neuvedl, že by byl V Srbsku a Černé Hoře jakkoli pronásledován, ani že má obavu z pronásledování z některého z důvodů uvedených pod písmenem b) výše citovaného ustanovení. Naopak jako důvody odjezdu ze Srbska a Černé Hory uvedl, že byl tvrdě napadán Kosovskou osvobozeneckou armádou; příslušníky této organizace mu bylo hrubým způsobem vyhrožováno a vytýkáno, že s nimi nebojoval ve válce a v této souvislosti mu bylo přímo vyhrožováno zabitím. Nejvyšší správní soud se ztotožnil s názorem krajského soudu, že stěžovatelem tvrzené pronásledování bojovníky UCK je nutno označit za pronásledování soukromými osobami, které nemá znaky pronásledování ve smyslu ustanovení § 2 odst. 6 zákona o azylu, podle něhož se za pronásledování považuje ohrožení života nebo svobody, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná podobná jednání, pokud jsou prováděna, podporována či trpěna úřady v zemi původu, nebo pokud tato země není schopna odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před takovým jednáním. Stěžovatel sám uvedl, že se na orgány, mezinárodní organizace či jiné instituce s žádostí o pomoc neobrátil; uvedl, že dle jeho názoru, který však ničím neodůvodnil, neexistuje žádná forma obrany před těmito osobami, kromě úniku ze země původu. Nelze tak učinit závěr, že by ze strany státních orgánů bylo takové jednání soukromých osob podporováno či trpěno, nebo že by nebyly schopny stěžovateli zajistit ochranu před takovým jednáním. Stěžovatel svou nečinností znemožnil příslušným orgánům či mezinárodním institucím zasáhnout a zjednat nápravu. Ustanovení § 13 odst. 1 zákona o azylu umožňuje v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl za účelem sloučení rodiny rodinnému příslušníkovi azylanta jemuž byl udělen azyl podle ustanovení § 12 nebo ustanovení § 14 zákona o azylu, i když v řízení o udělení

azylu nebude v jeho případě zjištěn důvod pro udělení azylu podle ustanovení § 12 odst. 2 citovaného ustanovení pak stanoví, kdo se rozumí rodinným příslušníkem pro účely sloučení rodiny. Stěžovatel však nikdy neuvedl, že by nějaký jeho rodinný příslušník byl azylantem a tato skutečnost ani nevyplynula ze správního spisu; proto žalovaný zmínil tento azylový důvod jen obecně. Podle ustanovení § 14 zákona o azylu lze udělit azyl za situace, kdy v řízení o udělení azylu nebude zjištěn důvod pro udělení azylu podle ustanovení § 12, a to v případě hodném zvláštního zřetele. Ze správního spisu není zřejmé, že by stěžovatel o udělení azylu z humanitárních důvodů požádal, správní orgán tak tuto možnost vážil rovněž jen z obecného hlediska, když vycházel z tvrzení o důvodech azylu.

Za této situace Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná a proto ji podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

Stěžovatel, který neměl v řízení o kasační stížnosti úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s.). Žalovanému pak nad rámec běžných výdajů náklady řízení nevznikly. Proto soud rozhodl, že žalovanému se nepřiznává právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku nejsou opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. listopadu 2005

JUDr. Petr Příhoda
předseda senátu